

VINCULUM

Drazí bratři,

Nebudete tomu věřit, ale opravdu není snadné napsat soukromý dopis, jako je třeba Vinculum, když je člověk od rána do večera - buď zapřažený v kanceláři, kde ho obšťastňují desítky návštěv a kde musí podpisovat úřední akta, kterých je denně také plno, anebo když jezdí po vlastech českých na různé slavnosti, bohoslužby případně i pohřby kněží. Chtěl jsem tento pozdrav poslat už před svátky, vychází mi to však s bídou až dnes, na středu povelikonočního týdne.

První zpráva se týká **úmrtí Otce Františka Rochly**, známého kapitána Západní armády, který jako chrabrá Moravan byl připraven vždy k boji za každou věc, kterou považoval za dobrou a spravedlivou. Jak většina z nás ví, přišel už jako starší do Nepomucena, dostudoval v Anglii, tam byl vysvěcen pro westminsterskou diecézi, v níž i sloužil v duchovní správě, pokud nedlel - o prázdninách - na své salaši v části Dolomit, která dostala jméno Rochlické hory. Na stáří byl kaplanem v starobinci na Twyford Abbey u Londýna, pak se uchýlil do londýnského Velehradu, jehož byl spoluzakladatelem i kritikem, pak dostal pěkné místo v londýnském kněžském starobinci, ale nakonec přece jen odešel umřít na Moravu, do Týna, kde se setkal s Pánem 29. února tr. I když se anniversarium jeho smrti bude slavít jen v přestupných letech, budeme na něho jistě s láskou vzpomínat jako na dobrého brácha, který při své vojenské ráznosti měl srdce ze zlata. Kéž vejde v radost svého Pána! Jelikož byl členem VINCULA MISSARUM, prosím všechny členy tohoto sdružení, aby za něho odsloužili mši sv.

Jinak se v našem zahraničním světě nic moc nezměnilo. Svatý Otec uznal naléhavost úkolů mých dvou vikářů - Otce **Pavla Kučery** pro Evropu a Otce **Petra Esterky** pro Ameriku - a jmenoval je papežskými preláty.

Nepomucenum ožilo novým osazenstvem, které tam přineslo nového ducha. Kéž dále vzkvétá. Potřebuje ovšem pomoc nás všech - v modlitbách i ve financích, které z ČSFR přicházejí doposud jen ve měně ne dost hodnotné. Rektorem zůstává **Mons. Karel Vrána**, i když - zatím aspoň na jeden semestr - převzal katedru filozofie na pražské teologické fakultě. Církevní historii a patrologii učí nyní v Praze **prof. Jaroslav Polc**. Bohoslovci si oba velmi chválí.

Jinak **P. Petr Eliáš** ze Sydney se stal administrátorem v Plzni, **P. Tomáš Koňářík**, pomocník a nástupce **P. Novotného** ve Vídni, bude zítra - 23. dubna - skládat slavné sliby v křižovnickém řádu, do něhož vstoupilo i několik dobrých českých kněží, kteří už tak jako tak sloužili na křižovnických farách, takže budoucnost řádu je aspoň pro jednu generaci zajištěna.

V těchto dnech projel Prahou **P. Richard Čemus T.J.**, který působí v Moskvě jako sekretář apoštolského nuncia Colasuonna. Oholil si vous - snad aby ukázal, že je římský. Z Říma byl **P. Karel Simandl** poslán jako sekretář nunciatury do Bonnu.

V květnu se, dá Bůh, uvidím s některými z Vás v Einsiedeln, v červenci pak bude ta naše velká krajanská pouť na Velehradě. Dík iniciativě pana Václava Vostřeze z Kanady se do toho zapletl i problém "**Panny Marie exilu**" v Lisle. Tato socha, kterou, jak víte, postavili naši krajané na odčinění svatokrádežného svržení mariánské sochy na Staroměstském náměstí, patří - komu? Cyrilometodějské lize (která není právníckou osobou), nebo klášteru v Lisle, nebo prostě exilu? Kdo má právo

s ní disponovat? Na původní místo na Staroměstském náměstí ji zatím není možno převézt, z různých důvodů - uměleckých, politických i ekumenických. Lze o tom jistě jednat, ale nelze to lámat přes koleno. Co tedy udělat? Skupina pana Vostřeze říká: převézt ji do Prahy, aspoň do zahrady Strahovského kláštera. Jiní říkají: když ne na Staroměstské náměstí, tak ji ponechte v Lisle na památku našeho exilu. Třetí skupina říká: nebylo by bohubějšší za peníze, které bude stát převoz sochy na Strahov, postavit v Praze nový kostel, zasvěcený třeba zrovna té Panně Marii? - - Co měla a mohla dělat Praha? Na naléhání krajanů z Kanady jsme pouze svato-prokopskému opatovi v Lisle napsali, že Praha se necítí kompetentní řešit - ještě k tomu narychlo do ultimativního data - tuto otázku, že však nemá nic proti tomu, co si navzájem vyjednají opati lileský a strahovský. To jen na vysvětlení určitých kritik, které asi v takovémto případě, když se "dělá účet bez hostinského", nebudou chybět.

Chtěl bych končit blahopřáním Vojtěchům, Jiříkům a Jaroslavům, a zvláště našim jubilantům. Snad každý z nás o někom ví - já se však neodvážuji začít se zveřejňováním, protože bych si jistě po paměti nevzpomněl na všechny a nechtěl bych nikoho opomenout. Snad má svatý Petr lepší kartotéku než ubohý sazeč Vincula - jemu tedy poručím tato blahopřání i bratrské modlitby, které budou všechny provázet. I když nás stále dělí oceány a hory a doly, spojuje nás přece láska vzkříšeného Pána. Kéž je dar jeho velikonoční radosti naší stálou silou!

V Praze 22. dubna 1992.

Váš

Jaroslav Škarda